

Ningú vol que tanqui Robafaves

VISCA EL SISTEMA

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRITOR

Estic segur que el títol d'aquesta columna es fa ressò d'una convicció molt àmpliament compartida. Fa uns dies la llibreria Robafaves de Mataró va fer públic un comunicat en el qual anunciava el seu tancament si no aconseguia una recapitalització de 250.000 euros abans del dia 25 del mes en curs. En un país en què les llibreries han jugat un paper socialment molt més transcendent del que s'espera d'un negoci privat, el tancament de Robafaves seria un disgust que no ens convé gens, ni tan sols (o encara menys) ara. No podem pagar el desencoratjament que arrosseguem a segons quin preu.

En els darrers trenta anys la llibreria Robafaves de Mataró ha encarnat en primera persona una de les idees que han contribuït decisivament a fer país: la convicció que una empresa cultural és molt més un projecte cultural que no pas únicament una empresa. En temps com els actuals això pot semblar anacrònic, però el cas és que, sense aquesta convicció, no existiria la indústria del llibre en català tal com la coneixem. Ni la cultura catalana en la seva millor expressió. Això ho han fet i ho estan fent possible encara avui llibreries com la mateixa Robafaves a Mataró, La Gralla a Granollers, La Tralla a Vic, La Llopa a Calella, La Capona a Tarragona, La 22 o L'Empúries a Girona, la Caselles a Lleida, La 314 a València, L'Ambra a Gandia, L'Embat i La Quart Creixent a Palma, i, més recentment, la Món de Llibres a Manacor i L'Espoldada a les Franqueses del Vallès. Me'n deixo moltes, ja ho sé, i algunes que ja no existeixen, com Al Vent de Badalona, Mythos de Sant Cugat del Vallès, Ona de Barcelona (perquè no tot passa fora de la capital) i tantets altres que ja han seguit, malauradament, el camí que no volem que segueixi Robafaves.

El problema no és de fàcil solució: el sector del llibre ha patit una baixada de vendes en els darrers anys que oscil·la entre percentatges tan insuportables com el 20% i el 30% (i això que al començament de la crisi, entre el 2008 i el 2009, semblava que res d'això no havia de succeir, fins al punt que es va fer popular una frase avui amarga: "La crisi ha respectat el món del llibre"). I l'amateurisme imperant en les àrees de gestió de moltes d'aquestes empreses tampoc hi ha ajudat.

Per això és de lloar la reacció del conseller Mascarell, que tan bon punt va tenir notícia del SOS de Robafaves va convocar-ne els responsables per posar-s'hi a disposició: entre l'aportació que pugui fer-hi el departament més la que pugui destinar-hi l'ICEC en funció del pla de negoci (el primer que haurà tingut Robafaves en la seva història, tot sigui dit) no es podrà dir que el Govern hagi desatès el problema. Esperem que les administracions locals i la banca cívica, en les quals la gent de Robafaves té dipositades la resta de les seves esperances, tinguin la vista de posar-s'hi igual de bé. I no per res: ens hi juguem el passat, el present i (sobretot) el futur d'una part eminent del model cultural que hem estat capaços de crear de la Transició ençà.

L'abraçada més difícil

FERRAN SÁEZ MATEU

FILÒSOF

l'extrem de poder desaparèixer com a moneda única (la possibilitat, per cert, encara existeix a data d'avui). Tot evocant aquesta abraçada -la grandesa de la qual, dit sigui de passada, m'emociona- pensava l'altre dia en un equivalent que servís per tancar la nostra particular postguerra sense guerra, és a dir, la crisi econòmica més abismal de què tenim memòria. Reconnec que es tracta d'una reflexió estranya, però de cap manera absurda. Qui hauria d'abraçar a qui? I on hauríem d'ubicar l'equivalent simbòlic de la capitulació de Reims? Són preguntes complicades. En una situació com la que vivim torna a ser necessària la grandesa, és a dir, l'actitud diametralment oposada al populisme, al ressentiment, a la mala llet que no aporta res, al nyu-nyeu que ni fa ni deixa fer.

Diumenge Angela Merkel i François Hollande van reproduir a Reims la històrica reconciliació, però d'una manera poc solemne i gens emotiva, purament rutinària. Fou un acte decebedor. L'insubstancial

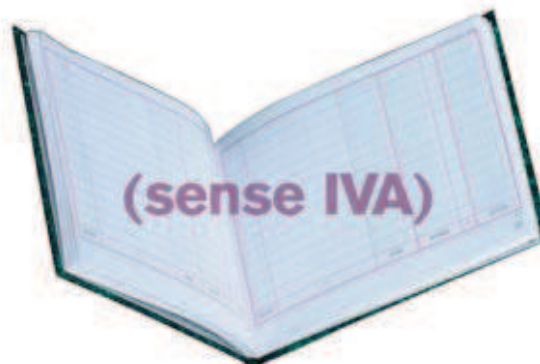
L'equivalent de la renúncia escenificada fa 50 anys per De Gaulle i Adenauer és avui la cessió a Europa d'una part substancial de sobirania estatal

DE FIT A FIT

JORDI DURÓ

Hollande, fins i tot, va fer un acudit dolent sobre la climatologia (cada dia que passa s'assembla més a Zapatero, cosa que hauria de preocupar moltíssim els francesos). L'abraçada de diumenge ja la podem descartar, doncs: no resoldrà ni aportarà res. En aquest cas, el problema de lideratge és evident, sobretot en el cas d'Hollande. De discurs, simplement no n'hi ha. L'eix franco-alemany ja ha dut a terme una doble missió històrica, la de la reconstrucció europea després de la Segona Guerra Mundial i la de la creació dels eixos bàsics de l'actual Unió Europea. Tot plegat ha tingut un considerable recorregut i, com totes les coses que es fan i es desfan, ha entrat en una fase d'exhaustió que, amb la crisi de l'euro, també té un component d'agonia.

L'abraçada de fa 50 anys implicava una dolorosíssima renúncia. La de diumenge fou una amable farsa, una festeta. L'equivalent de la renúncia de fa 50 anys no és avui altra cosa que la cessió d'una part substancial de la sobirania de França, Alemanya i la resta de països de la Unió en nom d'una unió política real que, per descomptat, preveïa l'ampliació externa però també la interna. La renúncia resultaria molt important, però mai seria tan dramàtica com la que van escenificar de De Gaulle i Adenauer només 17 anys després de la devastació de la Segona Guerra Mundial. En cas que no es duguï a terme aquesta refundació -perquè això no pot ser altra cosa que una veritable refundació- tot indica que les turbulències de l'euro i, en general, la precarietat del projecte de la Unió s'agreuïaran. El repte és sens dubte immens. Contemplant l'expressió anodina d'Hollande o la perpètua cara d'estupefacció de Rajoy, però, un s'adona que no són precisament aquests líders els que resoldran la situació. Ni per casualitat.

600.000 euros robats a la catedral de Santiago sense que ningú se n'adonés.